

VIERDE HOOFDSTUK.

DE BEGRAFENIS.

De klok in Lampernisse's hoogen toren tampte en haar korte slagen gonsden als mokers op het harte van den wanhopigen vader, die wankelend het kistje volgde, waarin hij met eigen hand — teeder als een moeder, die haar wicht te slapen legt — zijn lieveling had neergevlijd, op 't zachte gras, in zijn boomgaard geplukt.

Meisjes droegen de baar, waarop dat kistje stond, bedekt met een witten pelder.

En gansch Lampernisse en talrijke kerelen en kerelinnen van Veurne-Ambacht schreden stil en treurig voort, achter Claes Zannekin, den gebogene, den gebrokene.

Hel blekten de duinen, waar hij, zelf weer kind wordende, met zijn dochttertje menigmaal vroolijk gestoeid had, als 't meisje hem vergezelde naar zijn boot op 't strand.

Aan weerskanten van den weg strekten zich de akkers uit, waar hij de kleine Martha zoo dikwijls rondgedragen had, wanneer hij de werkzaamheden van zijn volk ging nazien.

Martha, ze was 't zonnetje geweest in zijn huis en meer dan eens had haar blijmoedig gesnap, haar lief gevelei, haar heldere lach de rimpels uit zijn voorhoofd effen gestreken, als hij daar somber neerzat, bekommerd om den toestand van het geplaagde volk.

En nu droeg hij zijn Martha grafwaarts...

Door het floers zijner tranen zag Zannekin maar onduidelijk het kistje, dat daar voor hem werd weggedragen; doch, dat het nijdig omsloot wat hem zoo dierbaar was, dat gevoelde hij aan 't snerpen van zijn harte.

De stoet bereikte de kerk. Statig klonken de orgelklanken.

Willem, de trouwe knecht, moest zijn meester steunen, want Claes' knieën knikten, zijn stap was onzeker, en uit zijn keel nokte akelig gesnik.

Een priester las met slepende stem de gebeden en 't kleine kistje rustte daar hoog, tusschen lange, flikkerende kaarsen.

Een jongen sloop uit den tempel, hij kon het hier binnen niet meer houden; de kerk, hoe ruim ook, was hem te eng. Sinco — want hij was het — vluchtte 't kerkhof op. Daar zag hij een geopenden kuil, en met een gil stoof hij verder en ging zich verduiken achter het koor waar hij woest zijn smarte uitsnikte en dan de vuisten balde en scheldwoorden mompelde.

En weldra droegen ernstige, stoere mannen het voor hen zoo lichte kistje naar dat geopend graf.

Willem ondersteunde zijn meester. Martha zakte stil in de groeve...

Touwen snerpten... een aardklomp bonsde hol op het hout.

— Martha! gilde Zannekin, en door zenuwachtige schokken werd zijn kloek lijf bewogen, de adem scheen weg te blijven, akelige klanken gorgelden dan uit de benepen keel.

Peyt sprong nader en greep Zannekins arm, en bewogen en teeder, zei de anders zoo heftige boer:

— Moed Claes... ja, wij voelen het wel met u mede, wat gij hier lijden moet... maar kloekheid nietwaar...

En Peyt zag zich genoodzaakt den armen man weg te leiden.

Maar Zannekin wendde het hoofd naar het graf, en worstelde om terug te keeren tot zijn kind.

Met zacht geweld moest men hem meevoeren, 't kerkhof af, hoevewaarts...

En toen scheen Zannekin gelaten, en zwijgend zat hij bij zijn kranke vrouwe, haar hand in de zijne, en peinzend aan de lieveling, die reeds in Vlaanderens aarde rustte.

Maar 's avonds, toen zijn gade eindelijk in slaap was gevallen, sloop Zannekin weg, en als opgejaagd ijlde hij naar 't dorp en zette zich zwijgend op het grafje van zijn kind.

Willem had die vlucht gezien, en was zijn meester gevolgd. Vruchteloos poogde hij zijn baas te bewegen huiswaarts te keeren.

NIKOLAAS ZANNEKE

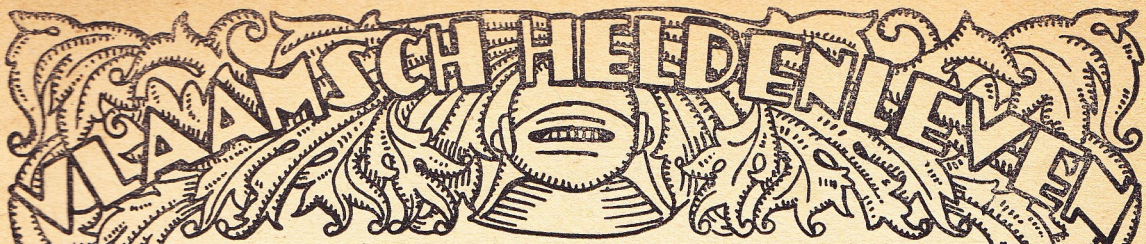

A. HANS

L. OPDEBEEK

UITGEVER

ANTWERPEN

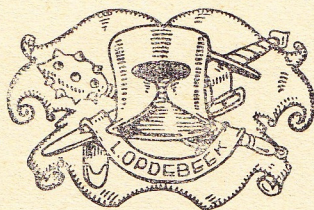
A. HANS

NIKOLAAS ZANNEKIN

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS.

KLEUROMSLAG VAN JAN WATERSHOOT.

DERDE UITGAVE

1941

*L. Lopdebeck
uitgever
Antwerpen*

INHOUD.

	Blz.
I. Het feestmaal der ridders	5
II. Het ongeluk	16
III. Op de hoeve	25
IV. De begrafenis	33
V. Op 't kerkhof	36
VI. De vlucht	41
VII. Naar Brugge	51
VIII. Te Brugge	59
IX. De volkswil	64
X. De terugkeer	69
XI. Beroering en schijnbare rust	78
XII. Voor het slot van Lampernisse	81
XIII. De list	87
XIV. De opstand breidt zich uit	100
XV. De brand van Kortrijk	104
XVI. Aan 't Fransche hof	109
XVII. Naar Cassel	111
XVIII. Te Cassel	114
XIX. De slag bij Cassel	116
XX. Te Lampernisse	123
XXI. Na den slag	126

A. HANS
CASSEL

(NIKOLAAS ZANNEKIN)

